

Een beeld uit 1991, toen Frank Vandembroucke en Godfried Dejonckheere op het gemeentehuis gehuldigd werden. We herkennen (v.l.n.r.) ook nog Jean-Jacques Vandembroucke, burgemeester Gibert Delieu en de schepenen Jacques Vandermarliere en Joël Moerman. Links bovenaan: Dejonckheere in 2004, toen hij met de olympische vlam door Antwerpen liep. Links onderaan: De jonge Godfried Dejonckheere, in gesprek met 'afrigter' Kobus Krüger. (Gf)

"Ik heb het altijd schandalig gevonden dat de nationale sportbonden gesplitst werden in een Vlaamse en een Waalse tak. Waarom? Ik ben nog een echte Belg, die zich niet door een taal of kleur in een vakje laat stoppen. De multiculturele samenleving is onze rijkdom. Politici spelen mensen tegen elkaar uit, proberen muren rond bepaalde bevolkingsgroepen te plaatsen, terwijl sport een bruggebouwer is. We ademen uiteindelijk allemaal dezelfde zuurstof in. We zijn toch geen dieren, die hun territorium moet afplassen?"

Voor en na de werkuren maalt hij zijn kilometers af. Tot 12.000 per jaar, aan een snelheid van 12 à 13 kilometer per uur, vaak door regen en wind. "Moe? Neen. Sloefen aantrekken en trainen. De drempel van je voordeur overschrijden, dat was het moeilijkste. Maar eenmaal je buiten bent... (dromerig) Laat het maar regenen. Het gras moet ook groeien. Het is zoals Willem Vermandere zingt. *Je mag toch nooit in 's hemelsnaam, de vruchtbare regen vervenschen.*"

Rodeberg, Zwarteberg, Kimmelberg. Dejonckheere kent het Heuvelland op zijn duim. "Een prachtige streek. Ik genoot er van om in de natuur te zijn." Dejonckheere herinnert zich de dag toen hij, totaal onverwacht, het bezoek kreeg van Eddy De Smedt, Directeur Topsport van het BOIC. "Hij belde me op. *Ga je vandaag trainen?* Buiten was het barokoud, min-zoveel-gra-

den. *Natuurlijk, Eddy, een duurtraining van 35 kilometer.* Ik ging naar buiten, Eddy stapte uit zijn auto. *Heb je een fiets, ik wil meertijden?* Sneeuw, ijzel, hagel... Ik was nog in beweging, maar Eddy – inmiddels helemaal wit – zat helemaal verkleumd op de fiets. Schitterende mens, echt nog iemand die tussen zijn atleten leeft."

TWEE GOUDEN SPIKES

Het harde labeur loont. Op zijn 24ste, vier jaar nadat hij naar België terugkeerde, kwalificeert de inwoner van Le Bizet zich op een selectiewedstrijd in Engeland voor de Spelen van Montréal. 25ste plaats, in Moskou moet het beter, nog méér trainen. Maar: in de aanloop naar de Spelen wordt Dejonckheere zwaar ziek. "Tijdens een training ben ik door een chemische wolk van landbouwpesticiden gestapt. Zware ademhalingsmoeilijkheden, negen maanden in ziektewerf. Ik kon niets meer... Ik herinner mij de eerste training: honderd meter stappen en naar huis moeten terugkeren. De dag erna opnieuw. En opnieuw. Tweehonderd meter. Meer dan dertig jaar en volledig opnieuw moeten beginnen. Toen ik opnieuw een kilometer kon wandelen, wist ik dat ik zou terugkomen, al miste ik de limiet voor Los Angeles met amper een minuutje. Verder doen. Ik zóu naar Seoel gaan. De Spelen waren mijn ultieme drijfveer, voor elke sporter het hoogst haalbare. Met zo'n doel voor ogen is een mens soms taaier dan we allemaal denken."

Dejonckheere gaat naar Seoel. En ook, vier jaar erna, naar Barcelona. Veertig jaar is hij dan al. "Veertig jaar jong! Er staat geen leeftijd op een mens. Ik heb mijn lichaam

Mijn Olympische Spelen

Godfried Dejonckheere: "Tussen mijn eerste deelname in Montréal en mijn derde Spelen in 1992 zat welgeteld zestien jaar en toch was ik ook in Barcelona nog onder de indruk van de verbondenheid tussen de atleten. Een samenkomst van verschillende culturen, van mensen die samen mógen sporten. Na de aanslagen in München werden de Spelen in Montréal aanvankelijk gedomineerd door schrik. Gewapende escorte – helikopters in de lucht – van de luchthaven naar het olympisch dorp, dat door zwaar bewapende soldaten bewaakt werd... *Zijn dit de Olympische Spelen?* En dan, tijdens de openingsceremonie, alleen nog maar gelukkige

de tijd gegeven om rustig te rijpen. Niet in een keer tien minuten van mijn beste tijd afspitsen, maar elk jaar een beetje sneller gaan. Dat is het probleem van, bijvoorbeeld, de jonge wielrenners. Ze rijden zichzelf te pletter, geven zichzelf geen tijd om te groeien."

Tussen Seoel en Barcelona wint Dejonckheere twee keer – in 1989 en 1991 – de Gouden Spike, het referendum dat de beste Belgische atleet van het seizoen bekroont. De Nederlandse atletiekbond vraagt hem om jonge snelwandelaars naar een hoger niveau te tillen. "Ik had geen trainersdiploma, maar dat vonden ze geen bezwaar. Ik heb echt overwogen om het te doen." De gesprekken springen af op de duur van het contract. "Ik wilde een overeenkomst voor tien jaar, de Nederlanders stelden vijf jaar voor. Ik had een mooie job – sales manager voor de Benelux bij Tunturi, een firma in sportartikelen – en wou dat niet zo maar opgeven. Plus: in vijf jaar kon ik niemand voor de Spelen klaarstomen."

Heel sporadisch wordt Godfried Dejonckheere nog eens geconfronteerd met zijn atletiekcarrière. "Ooit stond ik in de top vijf van de wereld. Heb ik er financieel iets aan overgehouden? Neen. Maar sport heeft me als méns rijker gemaakt. Ik heb geleerd hoe ik mezelf moet beheersen, hoe ik met anderen moet omgaan, hoe ik moet reageren... Dat vind ik, in deze agressieve wereld, veel belangrijker."

Bijna in de gevangenis

Dejonckheere herinnert zich een wedstrijd achter het IJzeren Gordijn, in het Joegoslavische Split, waar hij bijna in de cel belandde. "Tijdens een training moest ik begreep wat ik bedoelde, maar toen ik terugkeerde en snel de deur uitliep, keken zijn plaatsvervangers enorm verrast. Verdacht. Ze zagen me nog net in snelwandeltempo om de hoek verdwijnen en zetten met de auto de achtervolging in. De wagen heeft me, aan mijn tempo, zeker vier kilometer gevolgd, tot er plots gewapende agenten uitsprongen. "Papieren!" Maar die had ik natuurlijk niet bij me, zodat ik hen probeerde duidelijk te maken dat ze met de organisatoren van het EK contact moesten opnemen. Pas na een half uur driftig over en weer telefoneren, hebben ze me vrijgelaten. Het scheelde geen haar of ik zat in de gevangenis."

Volgende week: Jan Blomme

Een pistier in Moskou